

РЕШЕНИЕ

№ 6179

гр. София, 20.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав,
в публично заседание на 26.09.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **11731** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.156 – чл.161 във връзка с чл.129, ал.7 Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).
Образувано е по жалба, подадена от "ЕЛЕКТРОРАЗПРЕДЕЛНИ МРЕЖИ ЗАПАД " ЕАД, ЕИК[ЕИК], представлявано от членовете ка Управителния съвет Г. М. и В. С., срещу Акт за прихващане или възстановяване (А.) № П-29002921214604-004-001/ 18.08.2022г., издаден от главен инспектор по приходите при ТД на НАП – ГДО, потвърден с Решение № 1743/03.11.2022 г. на директора на Дирекция „ОДОП“ – С.. Жалбоподателят оспорва акта, с който е отказано да му бъде възстановена законна лихва върху сумата от 358 950,15 лв., представляваща внесена в изпълнение на отменен РА № Р-29002918007944-091-001 от 02.07.2019г. главница, от датата на внасянето ѝ /17.07.2019г./ до датата на ефективното възстановяване на главницата /21.12.2021г./. Поддържа, че общото правило на чл.129, ал.6, изр. 1-во от ДОПК може да се прилага единствено по отношение на платени суми, които са придобили качеството задължителни осигурителни вноски, а в случая сумите са недължимо внесени от дружеството, в изпълнение на незаконен акт на администрацията. Моли А. № П-29002921214604-004-001/ 18.08.2022г. да бъде отменен и преписката да се върне на административния орган със задължителни указания по прилагане на закона за издаване на акт за прихващане или възстановяване на претендираната законна лихва върху сумата от 358 950, 15 лв. В съдебните заседания жалбоподателят се представлява от адв. З., който поддържа жалбата и моли тя да бъде уважена. Претендира разноски.

Ответникът – директорът на дирекция "ОДОП"- С., чрез юрк. В., изразява становище за неоснователност на жалбата и моли тя да бъде отхвърлена, като се присъди юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София - град, след като обсъди оплакванията в жалбата, събраните по делото доказателства, становищата на страните и при направената служебна проверка за законосъобразност на акта съгласно чл.160, ал.2 ДОПК, установи следното:

„ЕЛЕКТРОРАПРЕДЕЛИТЕЛНИ МРЕЖИ ЗАПАД“ АД е подало искане за прихващане и възстановяване вх. №26-Ч-13966/25.11.2021 г., с което е поискало да му бъдат възстановени: сума в размер на 575 472,03 лв., представляваща сбор от определените с РА №Р-29002918007944-091-001/02.07.2019 г. главница и лихва, както и допълнително начислена лихва след издаването на РА; законната лихва върху главницата в размер в размер на 358 950,15 лв. от датата на внасянето ѝ /17.07.2019г./ до датата на окончателното възстановяване на главницата; законната лихва върху сумата от 216 521,88 лв., представляваща внесена в изпълнение на РА лихва - от датата на внасянето ѝ /17.07.2019г./ до датата на окончателното ѝ възстановяване.

Сумите от 358 950,15 лв. и 216 492,96 лв. са възстановени с А. № П-29002921205696-004-001/17.12.2021г., поправен с Решение № № П-290029212204010401-134-001/20.12.2021г. С А. № П-29002922050711-004-001/23.03.2022г. е възстановена и сумата от 53 405,86 лв., представляваща лихва върху недължимо внесената лихва по РА №Р-29002918007944-091-001/02.07.2019г.

С процесния А. №П-29002921214604-004-001/18.08.2022 г. е отказано възстановяване на претендираната законна лихва върху сумата от 358 950,15 лв., представляваща главница по РА.

Актът е обжалван по административен ред пред директора на дирекция „ОДОП“, който с Решение № 1743/03.11.2022г. го е потвърдил изцяло.

Фактите по делото са безспорни между страните:

След проведена ревизия на „ЧЕЗ Разпределение България“ АД / понастоящем "ЕЛЕКТРОРАЗПРЕДЕЛНИ МРЕЖИ ЗАПАД " ЕАД/ с РА №Р-29002918007944-091-001/02.07.2019 г. са установени задължения, както следва: 358 950,15 лв. за допълнително определени осигурителни вноски и 15 013,77лв. – лихви.

Сумите по ревизионния акт са внесени от дружеството на 17.07.2019г.

С Решение № 6131/2019 на АССГ по адм. д. №12811/2019 РА №Р-29002918007944-091-001/02.07.2019 г. е отменен. Решението е влязло в сила на 18.11.2021 г.

Внесените на отпаднало основание суми за задължителни осигурителни вноски и лихви са възстановени като недължимо събрани.

Предмет на спор е отказът на органите по приходите за възстановяване на лихви върху сумата от 358 950,15 лв., представляващи внесени задължителни осигурителни вноски, установени с отменения ревизионен акт. Органите по приходите са посочили, че дължимостта на лихви от страна на приходната администрация и периодът, от който същите следва да бъдат начислени, са уредени в разпоредбата на чл. 129, ал. 6 от ДОПК, съгласно която недължимо внесените или събрани задължителни осигурителни вноски са изключени от обхвата на вземанията, които се връщат със законната лихва за изтеклия период. Предвид посочената разпоредба, с процесния А. е

отказано възстановяването на лихва върху недължимо събраните задължителни осигурителни вноски за периода от датата на внасянето им – 17.07.2019 г. до датата на окончателното възстановяване на главницата – 21.12.2021 г.

По делото е изслушана съдебно-икономическа експертиза, извършена от вещото лице Г. А., чието заключение е прието без оспорване от страните.

Вещото лице е установило, че допълнително начислените с РА № Р-29002918007944-091-001/02.07. 2019г. и платени от дружеството осигурителни вноски не са декларирани в Декларации № 1 и № 6 от „Електроразпределителни мрежи Запад“ (Е.) ЕАД (с предишно наименование „ЧЕЗ Разпределение България“ АД). Установило е също, че допълнително начислените с ревизионния акт и платени осигурителни вноски, които не са декларирани, не са включени (не са разнесени) по индивидуалните партии на физическите лица - работници и служители на дружеството и не са довели до увеличение на получени от работници/служители на „Електроразпределителни мрежи Запад“ (Е.) ЕАД (с предишно наименование „ЧЕЗ Разпределение България“ АД) осигурителни придобивки в периода от внасянето на сумите 17.07.2019г. до датата на тяхното възстановяване (21.12.2021г.)

При така установената фактическа обстановка съдът намира жалбата за допустима, а по същество - за неоснователна.

Оспореният А. е издаден от компетентен орган и в предвидената форма, при спазване на административнопроизводствените правила.

Спорът между страните е относно приложението на материалния закон и се свежда до това дължат ли се на жалбоподателя лихви върху внесената от него суми за задължителни осигурителни вноски, установени с отменения РА № Р-29002918007944-091-001/02.07. 2019г., предвид разпоредбата на чл.129, ал.6, изр. 1-во от ДОПК.

Съгласно чл.129, ал.5 ДОПК, органът по приходите е длъжен в 30-дневен срок от предявяването пред него на влязъл в сила съдебен или административен акт да възстанови или прихване изцяло посочените в акта суми, заедно с дължимата по ал. 6 лихва, когато с акта в полза на задълженото лице е признато правото на получаване на: 1. суми за неправилно или недължимо платени, внесени или събрани суми за данъци, задължителни осигурителни вноски, такси, глоби, имуществени санкции, установени, събрани или наложени от органите по приходите, включително внесени по писмено указание или становище; 2. незаконосъобразно отказани за възстановяване суми. Съгласно чл.129, ал.6 ДОПК, недължимо внесени или събрани суми, с изключение на задължителни осигурителни вноски, се връщат със законната лихва за изтеклия период, когато са внесени или събрани въз основа на акт на орган по приходите. В останалите случаи сумите се връщат със законната лихва от деня, в който е следвало да бъдат възстановени по реда на ал. 1 - 4.

Видно е, че правилото в закона е за недължимо внесените или събрани суми да се дължат лихви от деня, в който сумите са подлежали на възстановяване, освен ако се касае за суми, които са внесени или събрани въз основа на акт на орган на приходите. В този случай лихви се дължат за целия изтекъл период с едно изключение – ако недължимо внесените или събрани въз основа на акт на орган по приходите суми са такива за задължителни осигурителни вноски.

Правилно жалбоподателят е посочил, че доколкото въпросът за дължимостта на лихвите върху подлежащите на възстановяване суми за задължителни осигурителни вноски е уреден като изключение спрямо правилото по чл.129, ал.6, изр. 1-во ДОПК,

разпоредбата следва да се тълкува стриктно. Не се споделя обаче тезата, че нормата не е безспорна и че следва да бъде тълкувана по начина, който жалбоподателят счита за правилен.

Текстът на разпоредбата на чл.129, ал.6, изр. първо ДОПК е пределно ясен и по принцип не се нуждае от тълкуване. Осигурителната вноса представлява парична сума, определена в процент от осигурителния доход, дължима от осигурителя, осигуреното лице и/или самоосигуряващото се лице към фондовете на държавното обществено осигуряване и допълнително задължително пенсионно осигуряване. Тезата, че задължителни осигурителни вноски по смисъла на чл.129, ал.6, изр. 1-во ДОПК представляват само сумите, за които са подадени декларации № 1 и № 6 и са разнесени по партидите на осигурените лица, не намира опора в закона. Подобно тълкуване не съответства на духа и буквата на закона. Няма нормативно, а и доктринално основание да се счита, че в понятието за задължителни осигурителни вноски е вложено разбирането, което предлага жалбоподателят, а именно – че за задължителна осигурителна вноса следва да се счита само тази сума, която е декларирана по съответния ред с някоя от предвидените декларации, и второ, е отнесена по партидите на осигурените лица. Подаването на декларациите е задължение на съответните лица и изпълнението или неизпълнението на това задължение не може да е определящо и да е релевантно за това дали се касае за задължителни осигурителни вноски. Несъстоятелно е и твърдението, че след като не са разнесени по партидите на лицата, сумите не са придобили качеството на осигурителни вноски. Вярно е, че при плащането на осигурителни вноски има възмездност, доколкото правото и размерът на получаваните от едно лице обезщетения зависят от неговия осигурителен доход, съответно от осигурителните вноски. Доколкото обаче, предвид разпоредбата на §1, т.3 от ДР на КСО осигурено лице е това физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване и за което са внесени или дължими осигурителни вноски, то е безспорно, че правото на обезщетение не е поставено в зависимост от ефективното постъпване или "разнасяне" на сумите за осигурителните вноски по индивидуалните партии. Това съответства и на принципите, на които е изградено държавното обществено осигуряване, сред които е и принципът на солидарност. Следователно, независимо, че внесените от жалбоподателя в изпълнение на отменения ревизионен акт суми в размер на 575 472,03 лв. не са били разнесени по индивидуалните партии на физическите лица – работници и служители и не са били декларирани в декларации № 1 и № 6, това не променя характера им на задължителни осигурителни вноски и при възстановяване на тези суми не се дължат лихви, предвид императивната разпоредба на чл.129, ал.6 ДОПК.

С оглед изложеното дотук оспореният А. се явява законосъобразно издаден и жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото сторените от жалбоподателя разноски остават за негова сметка, но следва да бъде уважено искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Така мотивиран, Административен съд София – град, III отделение, 51 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на "ЕЛЕКТРОРАЗПРЕДЕЛНИ МРЕЖИ ЗАПАД " ЕАД срещу

Акт за прихващане или възстановяване № П-29002921214604-004-001/ 18.08.2022г., издаден от главен инспектор по приходите при ТД на НАП – ГДО.

ОСЪЖДА "ЕЛЕКТРОРАЗПРЕДЕЛНИ МРЕЖИ ЗАПАД" ЕАД да заплати на Националната агенция за приходите сума в размер на 300 лева за юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ :